

Када бих имао један комадић живота, доказивао бих људима колико греше када мисле да престају да се заљубљују када остаре, а не знају да су остарили када престану да се заљубљују.

Када би Бог за тренутак заборавио да сам ја само крпена марионета, и подарио ми комадић живота, могуће је да не бих казао све што мислим, али бих несумњиво мислио све што кажем.

Ствари бих ценио не по ономе што вреде, већ по ономе што значе. Спавао бих мање, сањао више. Схватио сам да сваки минут који проведемо затворених очију губимо шездесет секунди светлости. Хођао бих када други застану, будио се док остали спавају. Слушао бих друге док говоре. И како бих уживао у сладоледу од чоколаде.

Када би ми Бог поклатио комадић живота, облачио бих се једноставно, излагао потрбушке сунцу, остављајући откривеним не само тело већ и душу. Боже мој, када бих имао срце, исписивао бих своју мржњу на леду и чекао да изгреје сунце. Сликао бих Ван Гоговим сном на звездама једну Бенедетијеву поему, а Сератову песму бих поклањао као серенаду у часу свитања. Заливао бих руже сузама, да бих осетио бол од њихових бодљи и страствен пољубац од њихових латица.

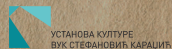
Боже мој, када бих имао један комадић живота... Не бих пустио да прође ни један једини дан, а да не кажем људима које волим да их волим. Уверавао бих сваку жену и сваког мушкарца да су ми најближи и живео бих заљубљен у љубав. Доказивао бих људима колико греше када мисле да престају да се заљубљују када остаре, а не знају да су остарели када престану да се заљубљују.

Деци бих даровао крила, али бих им препустио да сама науче да лете. Старе бих поучавао да смрт не долази са старошћу већ са заборавом. Толико сам ствари научио од вас, људи... Научио сам да читав свет жели да живи на врху планине, а да не знају да је истинска срећа у начину савлађивања литаца. Схватио сам да када тек рођено дете стегне својом малом шаком свога оца да га је стегло заувек. Научио сам да човек има право да гледа другог одозго једино када теба да му помогне да се усправи.

Г.Г.Маркес *Опрштајно писмо*

Пројекат је подржан од стране
Министарства културе и информисања Републике Србије

Продукција и техничка реализација
УК „Вук Стефановић Караџић“

CURAPROX

РАДА
ЂУРИЧИН

БРАНКА
ПЕТРИЋ

ЉИЉБАНА
СТЈЕПАНОВИЋ

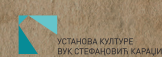
КАТАРИНА
МАРКОВИЋ

МИЛАН ЛАНЕ
ГУТОВИЋ

Николај Кољада

Режија: Тајјана Мандић Ригонат

ШУПЉИ КАМЕН

CURAPROX

Николај Кољада

ШУПЉИ КАМЕН

Превод: Новица Антић

Режија: Татјана Мандић Ригонат

Сценографија: Татјана Мандић Ригонат и Ивана Васић

Костимографија: Ивана Васић

Музика: Ирена Поповић Драговић

Сценски покрет: Анђелија Тодоровић

ЛИЦА

ГАЛИНА СЕРГЕЈЕВНА - Бранка Петрић

ЛАРИСА СЕРГЕЈЕВНА - Љиљана Стјепановић

ВЕРА СЕРГЕЈЕВНА - Рада Ђуричин

ИГОР ПЕТРОВИЧ - Милан Лане Гутовић

НАТАЛИЈА - Катарина Марковић

Премијера: 15. мај 2018.

Сцена „Александар Поповић“, Сезона 2017/18.

НИКОЛАЈ КОЉАДА

Николај Кољада (1957), драмски писац, најславнији представник савремене руске драме, тренутно је најизвођенији руски аутор на светским сценама. Заслужни уметник Руске федерације, Члан савета за културу који образује Председник Русије Владимир Путин у коме су најистакнутији уметници Русије. Његови комади отварају сцене широм света. До сада је написао преко 120 комада, а његова дела о несналажењу су малих људи у транзицији, незнању и немоћи, урушавању вредности - обележили су савремено доба, а он сам је добио многе следбенике, поготово у државама иза некадашње гвоздене завесе. Али, његова слава одавно је прешла све границе и готово да нема земље и језика у Европи на којем се не игра Кољада. Наша позоришна публика гледала је његове драме "Мурлин Мурло", "Полонезу Огинског", "Бајку о мртој царевој кћери" и, наравно, чувену "Кокоску", у преводу Новице Антића. У Јекатеринбургу, где живи и ради Кољада има своје позориште и фестивал. Он је и професор драматургије са читавим низов изванредних младих драмских писаца који су његови ученици и следбеници. Због свега тога може се слободно говорити о феномену Уралске драме.

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Музика свира тако весело, ведро, и човеку се тако живи! О боже мој! Проћи ће време, и ми ћемо отићи заувек, бићемо заборављени, биће заборављена наша лица, гласови... О миле сестре, живот наш још није завршен. Живећемо! Музика свира тако весело, тако радосно и, чини се, још само мало и ми ћемо сазнати зашто ми живимо, зашто патимо... Кад бисмо знали, кад бисмо знали! Чехов, драма Три сестре (1901.)

Више од века после Чехова, Николај Кољада пише разгранату, бујну комедију *Шупљи камен* у којој се, на једном од њених нивоа, поиграва са мотивима и ликовима из Чеховљеве драме *Три сестре*. Само за разлику од ликова Олге, Ирине, Маше, које су младе, у Кољадином делу сви ликови, осим Наталије, су у *трећем добу*. У пензији су. Галина Сергејевна и Вера Сергејевна, су бивше наставнице књижевности и матерњег језика, Лариса Сергејевна је бивша наставница физике а Игор Петровић је бивши виолиниста у *Опери*. За свет рада, они су сви бивши, сувишни, непотребни, отписани и невидљиви. Али за чудо живота, за Ерос могућег и Ерос немогућег они су и даље неиспевана песма, неиспричана прича. О животу жена и мушкараца, којима се, поетско медицински, тепа да су у *трећем добу*, (колико доба живот уопште има?) мало се зна. О чему мисле, шта осећају, чему се надају? Доносе ли године неку вишу мудрост? Изоштравају ли године наше карактере? Или са годинама све гасне? Шта су године уопште у нашим животима? Шта реч старост означава? Шта је младост? Шта душу чини живом а шта је убија? Каква је улога маште, поезије, света чудесног, у нашим животима? Може ли се живети пуним животом и у пензији? Шта је пуноћа живота а шта празнина? Сва та питања круже по неочекиваним путањама и кристалишу се у метафоричној причи о *Шупљем камену*.

У природи постоји феномен познат под називима *Михољско лето*, *Бабље лето*, *Старе жене*, *Лето светог Мартина*, *Сиротињско лето*. Календарски је јесен а сунце сија као да је лето младо.

За мене је Кољадин *Шупљи камен* драма чежње, непролазне чежње за чудесним које се крије у љубави, у потреби да волимо и будемо вољени.

Татјана Мандић Ригонат

